

SVEROK

FÖRBUNDET SOM BARA ÖKAR

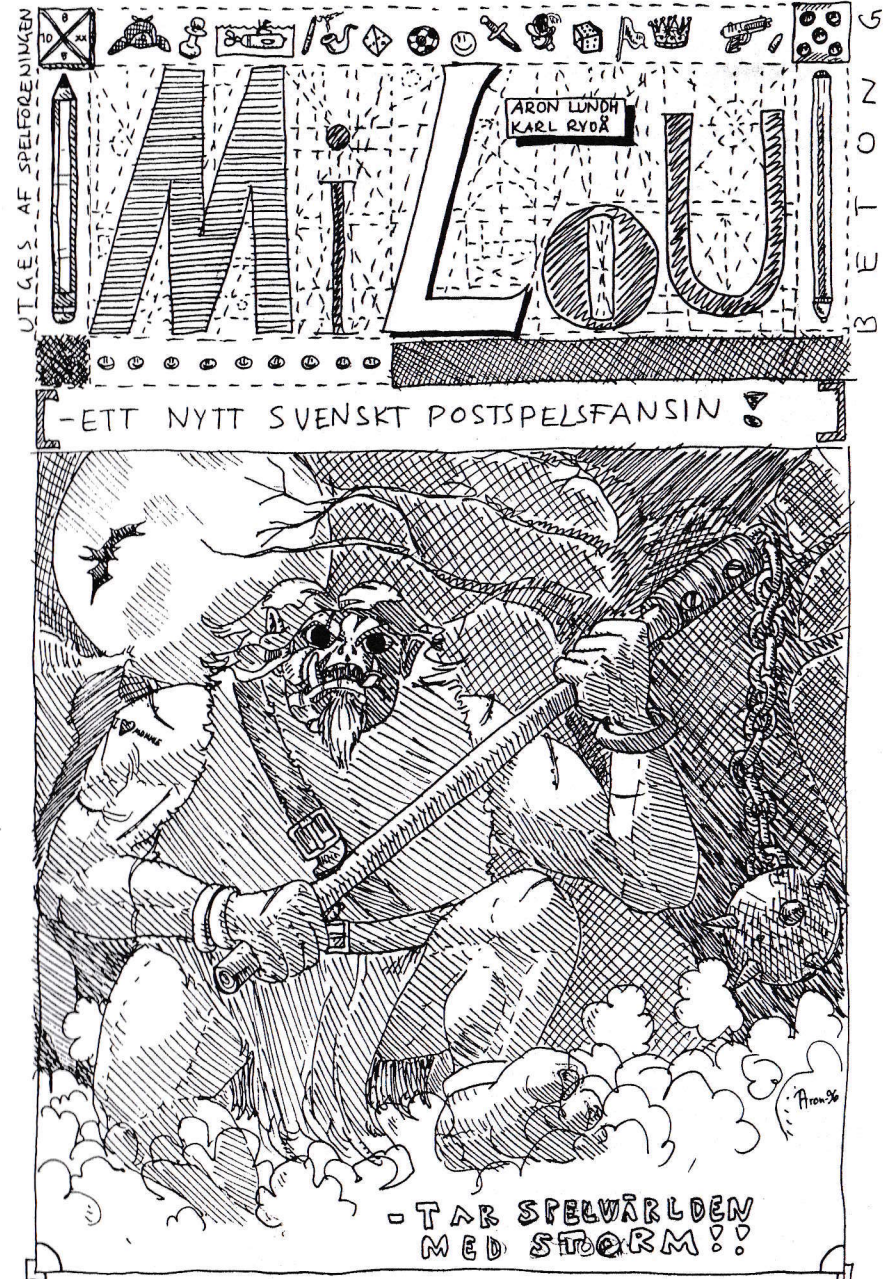
Spelar du spel?

25000 medlemmar kan inte ha fel!
Gå med i en av våra 1100 balla
föreningar eller starta en egen.
Det är jätteenkelt i SVEROK!
Kontakta oss så får du hjälp.

Skriv till: SVEROK
Köpmansgränd 4
582 24 Linköping

tel: 013-14 06 00
fax: 013-14 22 99
e-post: info@ak.sverok.se

Milou utgives av föreningen BETONG
Ansvarig utgivare Karl Rydå
Chefredaktör Aron Lundh
Milou är, precis som Betong, en politiskt och
religiöst beroende tidning
I fall att ni undrar

LEDAREN

Jaha, så har första numret av Milou äntligen kommit ut, då. Chansen är ganska stor att det är kraftigt försenat och inte alls i tid till UppCon som det var tänkt. Karl och jag är nämligen synnerligen lata, eller snarare ineffektiva, så en försening skulle inte förvåna mig det minsta. Ja, ja, hur som helst har det ju i alla fall kommit till pressarna, och det är ju något att vara glad över.

Vi hoppas båda två att Milou, som nytt postspelsmagasin, skall ha någon framtid i fansinvärlden. Vi har gjort vårt bästa, sent eller inte, men ni får ha fördragsamhet, för det här är liksom första numret nånsin liksom, ba.

Förmodligen kan Milou alltså bli bättre, och om du har några förslag på hur, eller rent av vill bidra med något konkret själv, så blir vi överlyckliga. Alla nya spel, och framförallt artiklar om allt mellan himmel och jord är mycket välkomna! Insändare med eller utan kritik är även de eftertraktade, liksom illustrationer, recensioner och allt annat ni kan komma på.

Fansinet du nu håller i handen är med största säkerhet sällsynt tunt, blaskigt, fullt och oorganiserat, men vi hoppas att allt det ordnar upp sig med tiden. Övning ger färdighet, har man ju hört.

Usch, ja. Nu har jag ojat mig om hur dåligt det här fansinet lär vara alldeles för länge. Det är bara det att jag har hemska drömmar om "fansin-pennalism", och vill bara att alla ska förstå att man inte bör ha några skyhöga förväntningar. Punkt slut

"All is well that ends well" sade väl Shakespeare, och det får nog gälla för den här ledaren också, ett lyckligt slut är ju ett måste, även om viss klichévarning föreligger. Följaktligen hoppas jag och Kalle att du uppskattar premiärnumret, och gärna även kommande delar av Milou, och att du kan ha lika kul när du läser dem som vi har när vi gör dem.

Aron Lundh 16/10 -96

Visste du att Milou är på fyllan nästan lika ofta som kapten Haddock? Nu vet du.

VÅRA ADRESSER...

...kan vara bra att ha. Notera att både Karl och jag har dubbla adresser, men att post och telefonsamtal helst bör gå till den första för varje person. Apropå telefonsamtal, så uppskattar vi om ni inte förlitar er för mycket på dem, då det kan både vara svårt att nå oss kabelvägen, samt besvärande för oss med så mycket ringande. Brev föredrages, alltså.

KARL RYDÅ

Astorpsv. 9
633 47 Eskilstuna
tel. 016- 13 35 65
tel. 016- 35 76 03

ARON LUNDH

Trumpetv. 134
633 47 Eskilstuna
tel. 016- 13 50 06
tel. 016- 35 54 17

Visste du att kapten Haddock heter Archibaldo i förmån? Nu vet du.

FÖR ÖVRIGT...

...så är Milou, som vi redan har nämnt, i likhet med alla andra fansin jag känner till en politiskt och religiöst obunden tidning. För närvarande ges Milou ut av spel föreningen BETONG.

MILOUS VÄNNER

Milous vänner finns inte än. Men snart. Milous vänner är den förening som så snart den bildats kommer att ta över Milou från spel föreningen BETONG. Föreningen kommer förutom Milou att syssla med lite av varje, bla mer eller mindre seriösa studier i diverse författare och gener. Vad sägs t.ex. om sir Arthur Conan Doyle, H.P. Lovecraft eller J.R.R. Tolkien? Eventuellt kommer Milous vänner att arrangera (eller vinna...) scenarion vid konvent och dylikt. Medlemskap kommer att kosta många dyra slantar, men kommer då också att ge dig tidningen Milou under resten av året, och dessutom ge dig chansen att deltaga på Milous vänners möten under de år du är medlem. Låter oerhört spännande, va? Vi skriver mer när vi vet mer.

INNEHÅLL:

- sid 1: Ledare, Milous vänner, mm.
- sid 2: Innehåll, insändare, efterlysningar.
- sid 3: Fourth Man on the Hill (novell)
- sid 4: Fourth Man on the Hill (novell)
- sid 5: Fourth Man on the Hill (novell)
- sid 6: En redaktörs beklännelser
- sid 7: Ännu en redaktörs beklännelser
- sid 8: Korfattade spelpresentationer
- sid 9: Månadens våldsbild
- sid 10: Första lajvet - K.Rydå

INSÄNDARE:

Nix. Mycket tomt på den fronten. Fast det har väl en naturlig förklaring. Jag passar på att ställa en fråga till vår läsekrets:
Ska vi tillåta politiska diskussioner i Milou? Skall sådana ske på insändarsidan, eller ska det bli en egen liten debathörna för de intresserade? Varför? Varför inte? Skriv in och tyck någonting i frågan. Enligt god svensk modell avgörs resultatet medelst rösträkning. Du får rösta blankt, om du tycker att det nyttar något till.

För övrigt tänker vi korpa en bra idé (bland många) från Avalonia, vi tänker nämligen lotta ut ett gratisnummer till en av insändarna vi får. Om du inte vill skriva för skrivandets skull kan du ju nu åtminstone göra det för de sparade slantarnas skull.

FÖGA BLYGSAM REKLAM:

Om du mot förmodan läser detta på UppCon '96, tycker vi absolut att du skall stödja oss ekonomiskt och moraliskt genom att spela våra scenarion: "Livet på Landet" och "Dipfinalen". Får vi inte ihop tre pass som spelledare blir det nämligen dyrt för oss, och vi blir minst lika förtvivlade om ingen vill spela våra arrangemang. Personlig service utlovas, eftersom det bara är vi som spelleder nämnda arrangemang. Hittar du oss inte kan du kolla vid "frizonen", eller vad stället nu heter. Om du nu skulle hitta oss så är det bara att säga vad du vill, vi har säkert inget annat för oss. Kvalitetsspel utlovas - nyckelorden är "humoristisk realism". Tack på förhand!

Aron & Kalle

Efterlysning:

Har någon sett min bästa vän?
Liten, vit, ullig, lystrar till namnet "Milou". Ses ofta i sällskap med ung, äppelkäck journalist och svartmusig sjöman. Har haft problem med spriten.

PÅPEKANDE:

Du som skriver en artikel till Milou, eller kanske modererar ett spel eller något annat vi kan fylla sidor med får GRATISNUMMER !!!

Ett frinummer för en hel sida i ett enstaka nummer av Milou. Ett halvt för en halv, förstås. Max ett gratisnummer för varje artikel/ spel. Illustratörer får mellan ett halvt och ett helt nummer beroende på hur många bilder vi använder/hur mycket plats de tar.

ILLUSTRATÖRER !

Du som planerar att teckna för Milou kan glädja dig åt frinummer enligt ovan, men måste tänka på följande:

Vi vet ännu inte hur det ligger till med tryckeriets kapacitet, eftersom vi inte vet vilket tryckeri vi ska trycka hos, men generellt gäller att tusch/bläckteckningar ska kunna användas. Blyerts-teckningar är mer tveksamt, men gör ett försök! Inscannade bilder går bra. Vi återkommer med mer information, så fort vi vet något själva.

ÖVRIGT MATERIAL TILL MILOU:

Skicka på diskett, helst skrivet i Word 6.0, eller skicka material som är färdigt att tryckas. Disketter har givet företräde, eftersom det underlättar mycket för oss.

Vi vill ha konventsrapporter! Bra eller dåliga, gamla eller nya spelar ingen roll. Skicka in dem bara.

VAD VILL DU SE MER/MINDRE AV I MILOU?

Skriv och berätta. Du får inget gratisnummer, men du gör en god gärning. Några tänkbara alternativ:

- Postspel (De är på gång, vi lovar)
- Rollspel (Allmänt hållna artiklar tack. Inga besvärjelser och monster)
- Lajvartiklar (Gör din egen silverkorv)
- Noveller
- Sent-på-natten-flummeri
- Diplomacy/övr. brädspel
- Recensioner (och isåfall - av vad?)
- Information (SVEROK, adresser, konvent)
- Annat (Du får hemska gärna berätta vad)

Om du inte tycker att vi tillgodoser dina krav finns det bara en sak kvar att göra. Just det- skriv en egen artikel.

Visste du att Tintin flyger minst lika ofta som han kör bil? Nu vet du.

Lundh productions present...

FOURTH MAN ON THE HILL

en film av Aron Lundh

En varm och solig sensommardag 1963, i bakgrunden hörs en blåsorkester spela USAs nationalsång. Gatan i den lilla Dallasförorten myllrar av folk. De trängs för att få en blick av den blanksvarta lyxlimousin som sakta rullar in mot trottoaren, och sedermera dess ägare. Den sistnämnde kliver ur bilen, faller ihop sina exklusiva solglasögon, och stoppar dem i fickan med en elegant knyck på handleden. Folkmassans jubel stiger till ett vrål när han höjer högerhanden och vinkar åt massan. Det enda som hindrar honom från att trampas till döds av kärleksfulla undersåtar är det tiotal män i svarta kostymer och trenchcoats som trots hettan helt oberörda cirklar runt honom, som om det vore den mest naturliga saken i världen för dem. Ur hundratalet strupar skallar hans namn i takt med vinkningarna:

"Fended !! Fended!!"

Presidenten är här.

*

Knappt femtio meter därifrån står en man på en gräskulle. Han spanar genom de svarta ögonglasen mot en punkt längre bort på kullen. Musiken har ändrats, och är numera en tung baslåt med skärande övertoner å la *Psycho*. Plötsligt ser han en svag rörelse; en hand vinkar åt honom. Han ler svagt, och drar ned den svarta baseballkepsen i pannan.

*

Lite längre ned på gatan står en man i lång mörkgrå rock. Han vinkar åt en förbispaterande söndagsflanör att komma närmare, och förklarar med hes stämma att området är avspärrat, och att om han vill se presidenten får han ta en annan väg. Alldeles bakom honom lösgör sig en skugga ur buskagen, och springer snabbt och tyst upp emot krönet på kullen.

*

Väl uppe på kullen ställer mannen med kepsen ned sin stora golfbag, och lutar den mot ett träd. Han sätter sig försiktigt ned på huk i det knähöga gräset, röjer med händerna undan den värsta undervegetationen, och slätar till lite av växtligheten framför honom. Ett svagt knäppande hörs när en öppnar en ficka på golfbagen och varsamt tar ut en liten svart golfpeg, i glänsande, oljigt stål. Efter ett ohyggligt crescendo avstannar den skräckfyllda bakgrundsmusiken, och nationalsången börjar åter tona fram.

*

Samtidigt håller folkmassan på att lugna ned sig. Presidenten hyssjar med fingret, det är tydligt att han vill säga något. Några i publiken verkar dock aldrig vilja lugna ned sig. Han ler åt dem, lite överseende, på en faders milda vis. Säkerhetsvakternas iskalla falkblickar under hattbrättarna har minst lika mycket effekt, och det hela leder till att folkmassan tystnar, i perfekt harmoni med nationalsågens sista toner.

*

Mannen på kullen står böjd över golfbagen. Han öppnar den, och samtidigt som dragkedjan åker ned görs en vansinnig kameraåkning runt honom. Sakta men säkert börjar det publiken trodde var deras egna hjärtslag utvecklas till ett ödesmättat violinsolo, i början ackompanjerat av en kuslig trumtakt. Ur basgen drar han fram sin järnnia, i svårtat stål. Den gnistrar i solstrålarna som tränger igenom det täta lövverket. Kameran börjar zooma ut, som för att visa hur nära han står presidenten. Den senare tar just upp sina förberedda papper ur kavajfickan. Snabb klippning. Mannen på kullen förnyar sitt falnade leende, och plötsligt tycks det bleka ansiktet så utsägligt grymt att ett sus går genom salongen. Det krusigt svarta, något överstylade håret som skymtar under kepsen går bra ihop med hans övriga kläder som har samma dystra färg. Han rättar till glasögonen med en handen, och lägger klubban i gräset bredvid sig.

*

Presidenten har börjat tala. Som vanligt öppnar han sitt anförande med att förklara hur oerhört glad han är över att vara i staden, vilket precis som det brukar utlöser applåddåskor och hurrarop. Folkmassan trycker fortfarande på, men i de främre leden verkar rörelsen pågå åt andra hållet. Människor som inte klarar av att naglas fast av livvakternas isande blickar börjar oroligt skruva på sig och försöker inta mer undanskymda platser, vilket visar sig mer eller mindre omöjligt.

*

Musiken har tystnat nu. Allt som hörs är den blivande mördarens tunga andhämtning. Ur fickan tar han fram ett par läderhandskar, och drar på sig dem med ett knarrande ljud. Snabbt torkar han av klubban och peggen där han har vidrört dem medelst en liten vit näsduk. Sedan lutar han sig tillbaka, och tar fram en golfboll, svart, men skiftande i blåaktiga toner. Ett skarpt klickande ljud hörs när han noggrant placerar den på peggen. Sedan reser han sig upp. Knarrandet av läder hörs än en gång, nu från hans skinnjacka, när han sträcker sig efter klubban. Sammanbitet leende intar han rätt position. Ställer sig lite mer bredbent. Kameran förlorar plötsligt fokus - ett medvetet trick från regissörens sida. Publiken kan bara ana att han nu greppar klubban fastare. Genomträngande fågelsång hörs i bakgrunden. Han gör en långsam sving bredvid bollen, prövar några gånger. Solen glänser i klubban, och kameran återfår skärpan.

*

En av livvakterna som står lutad mot bilens vänstersida hajar plötsligt till. En ljusblxt glimtar flera gånger till i buskagen på kullen till höger om honom. Nu går allt mycket fort. Filmmusiken dundrar igång i ett vansinnigt tempo när han vrålar till och sträcker handen innanför jackan. Då växlar scenen plötsligt till mördaren. Musiken slutar lika plötsligt som den började. Kameran följer golfklubbans sving nedåt. Inga ljud hörs. Allting sker i någon sorts bisarr ultrarapid, publiken är förstummad. Klubban susar nedåt. En livvakt flyger långsamt genom luften över motorhuv, med ett tyst skrik fastfruset på sina läppar, i ett fatalt försök att knuffa omkull presidenten. Klubban susar nedåt. Solen blixtrar till i mördarens glasögon. En örn svävar oberört högt uppe över scenen. Klubban susar nedåt. Presidenten börjar vända sig om, kavajen flyger upp som en slängkappa bakom honom. Klubban susar nedåt. Publiken är fascinerad, de hastiga klippningarna och den hemska tystnaden griper kring deras hjärtan som

en kall hand. Presidenten har vänt sig om. Kameraskärpan växlar över så att man kan se folkmassan i bakgrunden med dess förfärade uttryck. En kvinna skriker förtvivlat; "Oh my God !", men inget ljud kommer över hennes läppar, bara munnens rörelser syns. Klubban susar nedåt. nu är både bollen och klubban i bild samtidigt, och de närmar sig varandra hela tiden. Presidenten är i fokus igen, och man kan se den fruktansvärda skrällen för att dö avteckna sig i hans ögon. Klubban träffar bollen...

En kanonad av ljud sköljer över betraktarna. Musiken dundrar igång samtidigt som knallen från träffen på bollen blandas med folkets och livvakternas skrik. Allting har återgått till normal hastighet nu, presidenten kastas bakåt, samtidigt som blod skvätter upp över kameralinsen. Ett billigt filmtrick, men ack så effektivt. Livvakten som kastade sig fram landar över presidentens fötter, men då är hans arbetsgivare sedan länge död. Ansiktet är bara en sönderslagen massa av kött och benbitar. Det regnar fortfarande ned blod från luften, och ett öga landar med ett slafsande ljud på bilens heta motorhuv. En av livvakterna tar presidentens kropp under armarna och drar den baklänges in i limousinen. De andra rör äntligen på sig och börjar springa mot trädningen på kullen, nu med kraftiga automatpistoler dragna.

*

I trädens skugga plockar lönnmördaren snabbt, tyst och professionellt ihop sin golfutrustning, slänger bagen över axeln, och gör en snabb språngmarsch nedför kullen samtidigt som vakterna når krönet.

*

Säkerhetschefen slänger en snabb blick på marken, och vinkar sedan åt sina underordnade att fortsätta jakten. Självt stannar han på platsen. Musiken är nu hög och pumpande, en bastynd variant av *Judgement Day*. Kameran gör en snabb åkning genom lövverket och stannar vid det föremål han har upptäckt. En liten, het stålpeg är det enda som vittnar om den fruktansvärda tragedi som tog sin början på den här kullen.

*

De snabbaste livvakterna hinner ned på kullens andra sida just som en liten vit golfbil med svärtade rutor rivstartar. De skjuter efter den, pumpar bakre delen av den full med skott, men ostört fortsätter den framåt, och slirar på två hjul in i säkerheten bakom ett hörn.

Vakterna stannar. En av dem sätter sig ned på en sten, och slänger besviket av sig den svarta hatten.

"Damn it !!" utbrister han.

*

Kameran stiger upp mot himlen, och musiken tystnar något. Långt däruppe flyger en örn omkring i profil mot solen. Plötsligt är vi däruppe med den, och kan se livvakterna sitta vid kullens fot, kan se golfbilen fortsätta sin vansinnesfärd genom staden, kan se hur ambulanser och polisbilar börjar flockas runt presidentkortegen. Örnen skriker; ett ensamt, skärande rop, och bilden mörknar, för att helt övergå i svart. Återigen spelas "The Star-Spangled Banner", men dess patriotiska rytm skräller falskt i örat på biobesökarna, som en efter en reser sig och går. Rollistan rullar förbi på en duk i en öde biosalong. -///- Aron Lundh 1996

KARL RYDÅ, VEM ÄR HAN?

Karl Rydå det är jag det. Jag studerar för närvarande på det naturvetenskapliga gymnasieprogrammet. På fritiden spelar jag rollspel, Diplomacy och några andra brädspel, och spelar postspel. För några år sedan innan jag visste vad det var läste jag en artikel i Sinkadus nr 20. Artikeln handlade om PBM. Jag tyckte det verkade helhäftigt med de där spelen och började fundera på att anmäla mig till ett. Men hur gjorde man egentligen. Tiden gick, jag anmälde mig inte till något, och började så smått glömma det hela.

Då läste jag en recension av Gränslandet nr 19. I recensionen stod det att detta nummer av Gränslandet var en introduktion för nybörjare. Äntligen får jag veta hur allt fungerar tänkte jag och beställde ett ex av numret. Efter att ha ögnat igenom fansinet kände jag mig säker på hur postspel fungerade och anmälde mig till en fristående postspelskampanj.

Denna första erfarenhet av postspel var ett ordinarie fantasyspel med det föga upphetsande namnet Sandora. Som i så många andra fristående spel var det handmoderat. Efter fem eller sex drag blev det för mycket för moderatören. Spelet lades till min stora sorg ned. Nu kände jag mig emellertid såpass ärrad att jag vågade ge mig in i fansindelen av hobbyn. Av Gränslandets många artiklar och recensioner tycktes det mig som om Dipsosis var fansinet för mig. Jag skrev till Carl-Magnus Höglund och berättade att jag var intresserad av en prenumeration. Några dagar senare fick jag nr 29 av Dipsosis. Fansinet gjorde ett gott intryck på mig och jag bestämde mig för fortsätta att prenumerera. Jag skickade in lite pengar och anmälde mig till några spel. Min tid med Dipsosis blev dock kortvarig. Redan nästa nummer lades fansinet ner.

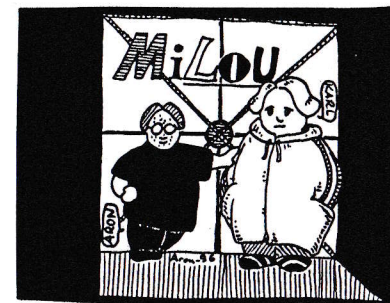
Istället för att lägga av med hobbyn började jag prenumerera på det nystartade fansinet Avalonia. Flera av spelen från Dipsosis flyttades över dit. Carl-Magnus Höglund rekommenderade även

självt fansinet. Avalonia visade sig vara ett riktigt toppenfansin. Att layouten till en början inte var den bästa gjorde absolut ingenting. Snart började jag även att prenumerera på ett flertal andra fansin som t.ex. Zeus och Rösten från Avgrunden. Alla fansin, förutom Avalonia, lades så småningom ner. Ju längre tiden gick med Avalonia, desto mer växte önskan att ge ut ett eget fansin. Nu är den tid äntligen kommen när jag är redaktör för ett postspelsfansin.

För alla er som inte redan vet det är jag litet lat. Det händer ganska ofta att jag DIMar eller missar manusstopp. Ni ska emellertid inte frukta att min karaktär smittar av sig på redaktörskollegan. Trots det han själv säger är han en riktigt flitig person. Fansinet kommer således komma ut i tid i fortsättningen. Jag lovar att jag aldrig någonsin kommer att ha huvudansvaret för tidningen. Det skulle inte fungera. Hur mycket jag än försöker att göra allt i tid blir det inte av. Det är troligtvis någon medfödd störning som orsakar detta beteende. Flera av mina närmaste släktingar har också grava problem med att göra saker i tid.

Oavsett alla mina små egenheter kan ni vara säkra på att jag, tillsammans med Aron, kommer att göra mitt bästa för att ge er ett så bra fansin som möjligt.

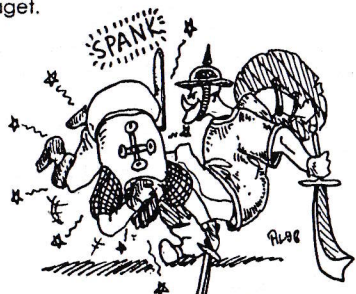
Karl Rydå - 1996

ARON OM ARON

Inspirerad av Kalles presentation av sig själv sätter jag mig sålunda och låter kreativitetens små tankeströmmar flöda samman till en egen dylik. Aron Lundh heter jag alltså, bosatt i Eskilstuna/Torshälla. Rollspel har jag sysslat med länge, länge, och våren nittifem tog jag klivet in i föreningsvärlden, genom att gå med i BETONG, och lärde därmed känna Kalle. Det tog inte lång tid innan jag hittade några gnagda exemplar av postspelsfansinet Avalonia på hans skrivbord. Mitt intresse väcktes tämligen omedelbart, och när sommaren var kommen hade jag fått mitt första nummer av tidningen. Kuligt värre, tyckte jag, och fortsatte glatt.

Det var väl givet att jag skulle göra ett försök med ett eget fansin, och när det visade sig att Karl gick i samma banor slog vi oss på vårt lilla "projekt X". Arbetsnamnet blev sedermera, efter lite genialisk brainstorming från Kalles sida, "Milou"; något alla borde ha märkt vid det här laget.

Ett nyckelord för min själva existens får väl sägas vara "lat", hur hemskt det än känns att erkänna det. Jag sitter hellre under min korrek och luktar på blommorna... På fritiden smygpysslar jag lite med teckning och måleri, så vi får väl se om något av mina mindre dubiösa alster finner sin väg in i blaskan. Andra sysselsättningar är rollspel, brädspele och postspel, men det är kanhända onödigt att meddela. Litterärt är jag väl något av en allätare, även om några kanske redan har märkt att jag när en böjelse för Sherlock Holmes-böckerna...

Eftersom jag är en moraliskt tveksam individ så tänder jag ordentligt på t.ex. Diplomacy, men mina insatser är hittills klart undermåliga, ja rentutav pinsamma, så det dröjer nog ett tag innan jag vågar kasta mig in i postdippandet.

För tillfället känner jag svåra kval när jag ser på det som har blivit färdigt av Milou, förbannar min egen lathet, och undrar HUR stor floppen blir. Så bråka inte med mig, jag är psykiskt instabil.

Jag kommer att konvents- och lajv-rapportera kontinuerligt i Milou, samt moderera så många spel jag orkar med. Baker Street och Mink är väl mina hjärtebarn, som jag kommer att handha själv om inga problem uppstår.

Teckna kommer jag väl också att göra, jag lär få problem med att kladda i marginalerna i vilket fall, men som sagt, lite varierad tecknarstil har ju aldrig skadat någon, så alla som känner sig manade är ytterst välkomna att skicka in sina egna illustrationer.

Eftersom jag tidigare nämnde mitt Holmes-intresse känner jag mig tvungen att påpeka att jag inte hyser några som helst känslor för Tintin, trots fansinets namn. Jag får väl lära mig att uppskatta honom också, så att jag någon gång kan verifiera de små faktarutor som jag hittills spritt i tidningen.

Ett litet slutord bara, en gnuttu reklam för oss själva tackar vi förstås inte nej till: Milou måste faktiskt vara världens snabbast skapta fansin. Allt det som finns i detta förstanummer har vi slängt ihop på tre dagar, med tryckning lär hela processen ta en dryg vecka. Slå det om ni kan... Nästa nummer lär i och för sig inte komma lika fort, ni får nog vänta både en eller två månader på det.

Med skrivkramp / Aron Lundh - 96

SPEL I MILOU

BAKER STREET

Milous förmodade flaggskepp. Baker street är ett deckarspel i äkta Sherlock Holmes-miljö. Om du alltid har drömt om att lösa brottsgåtor på 1890-talets dimmiga Londongator, är det här spelet för dig. I detta rollspel ikläder du dig rollen som en detektiv i det dimmiga London. Spelet går självklart ut på att lösa mysterier. Vart och ett klurigare än de andra. Men du kommer att vara tvungen att använda all din slutledningsförmåga för att lyckas. Alla de andra spelarna kommer nämligen att arbeta med samma fall, och det gäller att vara först!

Regler till Baker street kommer förhoppningsvis att finnas med i nästa nummer. Spelet är som ovan nämnt ett rollspel. Varje spelare gestaltar en detektiv som skall lösa ett eller flera mord. I första omgången kommer mordet att inträffa. De nästföljande rundorna kommer spelarna kunna söka efter ledtrådar och förhöra vittnen. De kommer även att kunna träffa varandra på Criterion Bar. Spelet fortsätter till någon finner den skyldige. Då kommer något nytt att inträffa, som kräver spelarnas omedelbara uppmärksamhet.

MINK

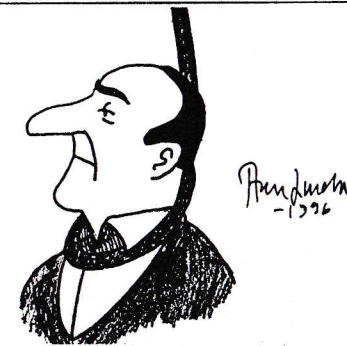
Detta humoristiska spel är till för alla er som med skräckblandad förtjusning följer alla turer kring de eventuella främmande ubåtarna i svenska vatten. Här spelar du kaptan på en av alla de ubåtar som befinner sig i Östersjön. Jaga andra ubåtar, sänk fartyg, spionera på fienden och skriv rolig press. Allt det och litet till får du göra i mink, världens tuffaste ubåts-simulator.

Mink tar emot anmälningar nu och kommer garanterat att starta i nästa nummer. Det enda du behöver skriva i anmälan är vad du heter och var du bor, plus telefonnummer, så sköter vi resten. Du kan nästan räkna med ett samtal eller ett brev från oss. Skicka in anmälan nu och simma lugnt.

OFFSIDE

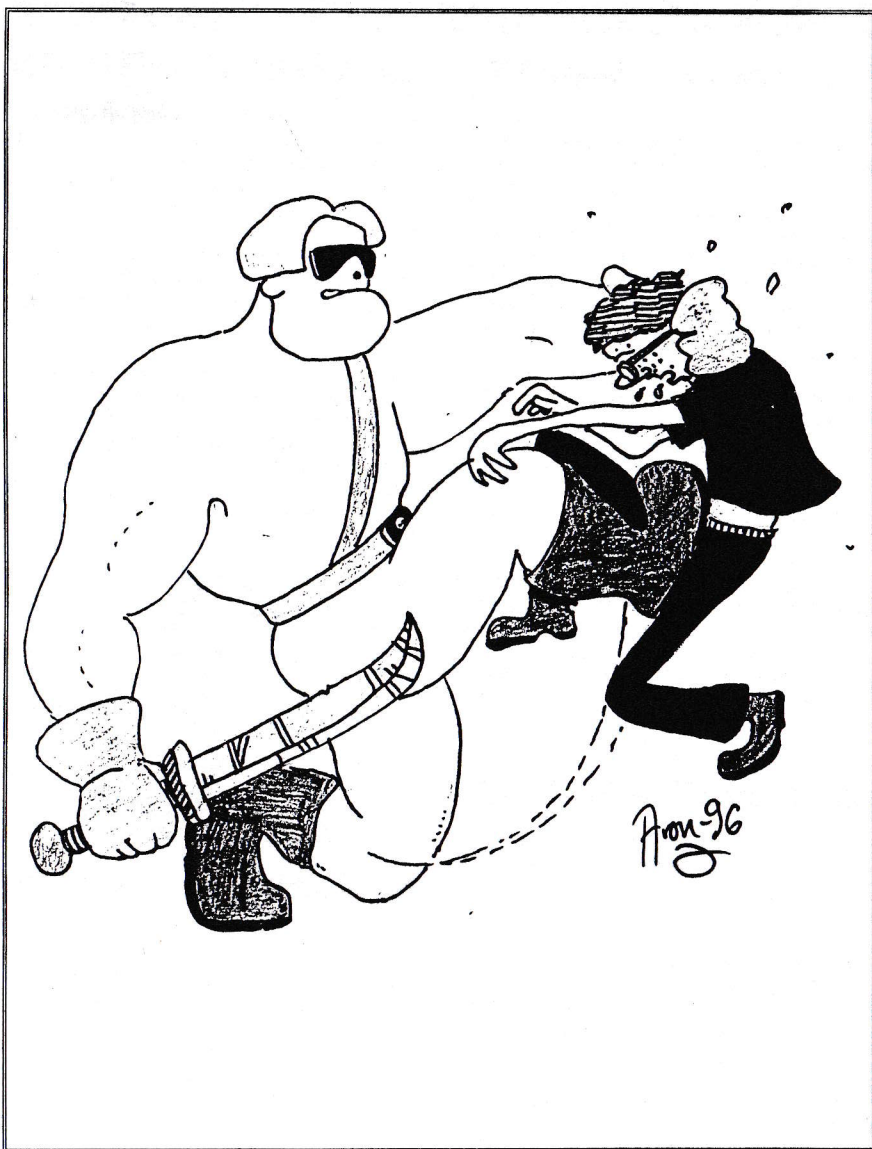
På grund av min (Karl's) böjelse för sportspel av alla slag kommer en United-variant att spelas i Milou, vare sig ni vill det eller ej. United är spel där du är manager för ett fotbollslag. Det konstruerades av engelsmannen Alan Parr en gång för mycket länge sedan. Köp och sälj spelare, vinn ära och berömmelse i ligan och cupen. Allt det kan du göra i Offside, så anmäl dig direkt!

Här i Sverige spelas för närvarande United-varianten Samba i Avalonia. Offside kommer att skilja sig lite grann från Samba, men i stort sett är likheterna inte särskilt stora. Spelet kommer precis som Mink att ta upp anmälningar direkt. Regler följer i nästa nummer.

DIPLOMACY

Både jag och Aron tycker mycket om Diplomacy och spelar det ofta. Därför kommer vi att spela den gamla klassikern om intresse finns, men bara om intresse verkligen finns. För de som bara är intresserade av Diplomacy rekommenderar vi fansinen Mu och Red Dwarf varmt. Alla ni andra kan vara fast förvissade om att Milou aldrig kommer att bli ett renodlat dipfansin. Vi kommer bara att starta upp precis så många partier som antalet intresserade prenumeranter kan fylla. Men för all del, om ni vill spela reguljär dip så anmäl er. Vi kommer att starta minst ett parti. Det lovar vi.

Månadens våldsbild av Aron Lundh

Karl har lovat dyrt och heligt att svänga ihop en han också. Med lite tur kan vi inkludera den i nästa nummer. Ryktena om att denna bild endast skulle finnas med för att kåka utrymmen är rent nys, och vi kan med gott samvete avfärda sådant skitsnack som just skitsnack.

MITT FÖRSTA LAJV

eller

KONSTEN ATT BÄRA EN SILVERKORV

Den 6 september anlände jag och Per Böhlin till Färdskårstorp utanför Västerås. Här skulle föreningen Enhörningen hålla sitt lajv "De dolda skuggorna". Per hade varit på några Lajv tidigare, men för mig var det första gången. Jag hade länge tänkt att åka på något Lajv. Det hade bara inte blivit av tidigare. Antingen hade Lajven krockat med ett konvent eller så hade jag för lite pengar. Nu var det alltså dags. Med skräckblandad förtjusning hade jag sett fram emot Lajvt. Mina livande kompisar hade flera gånger berättat om hur roligt det var, men de hade också berättat om många mindre roliga händelser. Jag själv hade även blivit skeptisk av att läsa alla Lajv-utskick. En överväldigande majoritet av de var skriven på oerhört dålig svenska. Dessutom var intrigerna ofta mycket fantasilösa. Det verkade som om de flesta utskicken hade blivit skrivna på mindre än en kvart. När utskicket till "De dolda skuggorna" kom struntade jag i att det var skittrist skrivet. Flera ur min bekantskapskrets skulle dit, det krockade inte med något ballt konvent och var relativt billigt. Jag anmälde mig efter ett par dagars eftertanke.

Per och jag började sätta upp tältet efter att ha blivit tilldelade en plats. Aron och Daniel skulle komma lite senare. Vi tänkte att vi skulle vara färdiga och ombytta när de kom. På så vis skulle vi kunna störa de medan de kämpade för sina liv med deras trilskande tält. Egentligen var det väl bara jag som ville bråka med Aron och Daniel. Per är en mycket from person. Han skulle aldrig medvetet skada någon annan människa, varken fysiskt eller psykiskt. Jag å andra sidan är väl inte direkt känd för att vara en from person. Under tiden vi reste tältet iakttog alla livare som rörde sig i området. Eftersom jag inte var alltför pigg på att hjälpa till med tältet ögnade jag mer tid åt att titta på folk. Ett tag senare kom så Aron och Daniel. De hann precis få i ordning sina saker innan lajvet började.

Nu var det alltså dags. Jag var inte längre Karl Rydå, utan småtjuven Gand. Min intåg bestod i att jag skulle leta upp en annan tjuv. Tillsammans skulle vi sedan kidnappa en liten pojke som tjuvgillet ville åt. Efter en tids sökande fann jag min kompanjon. Han visade sig vara en av de tråkigaste människor jag någonsin träffat. Varje gång han öppnade munnen snackade han slött och utan inlevelse. Det kändes väldigt jobbigt att anstränga sig med att försöka rollspela så bra som möjligt när responsen var absolut noll. Under hela vår brutalt tråkiga konversation försökte jag förgäves hitta på något svepskäl för komma bort från honom. Till slut enades vi om att försöka leta reda på pojken var för sig. Vi skulle träffas nästa dag på värds-huset för att göra upp planerna.

När konversationen var slut gled jag in på värds-huset för att kåka litet. Sedan blev jag kvar där hela kvällen. Syftet var från början att försöka snappa upp något om pojken. Ju längre kvällen led desto mer struntade jag dock i informations-samlandet. Det var mycket roligare att bara vara social. Fram på småtimmarna, när folk började lämna värds-huset, gav jag mig av för att sova. Tyvärr hade Per redan somnat när jag kom in. Jag hade gärna velat prata litet "off-Lajv" med någon efter flera timmars rollspelande.

Natten var inte den roligaste jag har varit med om. Det var kallt, knöligt och trångt i tältet. Jag vaknade klockan sju på morgonen av att jag var kall och hungrig. Per var också vaken och jag började prata med honom. Han gjorde dock klart för mig att han minsann skulle spela sin roll hela Lajvt. Inget "off-snack" för honom inte. Istället gled jag över och väckte Aron och Daniel. Sedan satt vi oss ned och började ivrigt att...

Karl Rydå

Här slutar, på grund av tidspress och slöhet, första delen av min Lajvrapport. Nästa nummer innehåller garanterat den rafflande avslutningen.